

FANSPETS.

En historia från den gamla goda tiden. Af Karg Stigson.

Jag har hört den här historien af en man från den gamla goda tiden. Han tyckte, att nutiden var bara skräp, och att människorna blifvo vekare och ynkigare för hvar dag. Jag försökte protestera, men han gaf sig icke. Och för att ge kraft åt sitt påstående berättade han det här.

Det var som sagt annat förr. Då funnos här i bygden en hel mängd starka karlar, mot hvilka våra dagars män äro rena krympingar. Det kan ju hända, att de ej precis togo sig ut som atleter, där de ginga, kring, skintorra och gängliga, men de hade muskler som af stål och nävar som stångjärnshammare. Och de kunde de sig fram, där ingen numera skulle stått ut.

Den mest förbårlige af dem var Fanspets. Han var som en ox, när han tog i. Men styrkan syntes ej utpå honom. Han var liten till växten, hopsjunken och torr som en fetvedstall på ett stenigt berg, där vindarna tjuva från alla sidor, men han stod tycken godt i hvad väder som helst. Trots det att han var mager och kantig och hvass som en syl, skulle han ledigt ha kastat hvar som helst af dessa groflemmade individer, som nu gå och påsa i sin smålätta blekhet.

Fanspets hade varit soldat i sin ungdom. Nu var han "afskandad arm och grå" och ledde af sin nätt tilltagna pension och ett litet jordbruk. Under den tid han tjänste kunglig majestät och kronan var han ej känd för någon öfver höfvan stor styrka, utan denna infann sig först sedan han nått 40-året. Huru därmed förhöll sig och hvad orsaken kunde vara kan just göra detsamma, ett faktum är i alla fall, att vid den tidpunkten utvecklades den gamle krigaren med ens till en Simson.

Jag förstår inte ännu i denna dag, hvar han fick sin styrka ifrån. Han måtte ha haft fan i kroppen, ty då man såg honom, kunde man ha trott, att den skulle väl hvem som helst orka peta omkull. Men Gud bevare dig från att försöka! Det var som att krama med armarna om bärget, och bäst det var ryckte han till, och man låg där med benen i vädrer och visste ej, hur det gått till. Jag såg, då han kastade karlar, stora och grofva som elefanter, så lätt, som om de varit barnur.

Man brukade skoja med honom litet ibland för hans stora styrkas skull. Du har väl hört den här historien, om när han bar en af hörnstenarna till stenofoten i Lars Petters byggnad nere i Ön? Ja, så inte! Jo, ser du, det gick till så här:

Lars Petter skulle vråka upp en byggnad åt mågen sin. Han hade lyckats bli af med dottern, och i glädjen häröfver öppnade han på pungen och satte till att bygga. Nå, där stodo en hel hög med karlar en dag och bröto och bände på en sten, som de skulle ha i ena hörnet af stenofoten. De krånglade med både stänger och spett för att få den fram till gården, men det var ett knogigt göra, och fort gick det ej. Så kom Fanspets gående. Karlarna beslöt att driva med honom ett tag.

Hör du Fanspets, sade en af dem, nu ha vi burit den här stenen ned ifrån sjön och hit, få se om du nu orkar bära den upp till gården!

Få väl'n här svarade Fanspets.

Och så tog han stenen i famn och knogade sakt men säkert upp till gården med den. Där slängde han ned den, så att marken skalf.

Bra tung den där, sade han och strök svetten ur pannan med rockärmarna.

Karlarna sågo häpnad på hvarandra. Märkvärdig karl, den där Fanspet! Eller hvad säger du själt? Tror du, att det finns maken till den numera?

Jag föredrog att ej svara, och gubben fortsatte.

En dag mötte jag honom på en alltigen skogstyg. Jag var ute och klev i något ärende, och då kom händelsevis Fanspets emot mig.

Han bar en mjölsäck på ryggen, men syntes dock ej vidare besvärad af den. Vi stannade båda som brukligt är för att språka en stund. Samtalet drog ut på tiden, och till sist tyckte jag, det var synd om Fanspets, som skulle stå där med sin mjölsäck på ryggen, så jag sade:

— Ska' du inte sätta ner mjölsäcken mens vi språkar?

— Nå, jag skall snart gå igen, så det är inte lönt, svarade gubben.

Så stodo vi en stund igen, och så frågade jag honom, om han inte ändå skulle sätta ned mjölsäcken och hvilat ett tag.

— Nä, det var detsamma! Den var ej så fastigt tung heller.

Till slut skildes vi, och han gick sin väg så ledigt som "han varit ute och promenerat en söndagseftermiddag."

Har du burit en mjölsäck någon gång? Det är inte många som marschera långt med en sådan, så jag såg.

Ja, han var som sagt oförmågeligt stark, Fanspets. Många kast gjorde han med karlar, som drottill ansett sig vara världens starkaste och pampigaste.

Här åkte de lätt och det var inte lönt att de spjånade emot. Och styf i grofärbete var han också. Men det skulle vara så'n knog, som inte kräde någon brådska ty, så ovanligt kvick i vändningarna var han ej. Han vände sig så lätt och lugnt som en björn, men då han slog till både kändes och syntes det. Jojomen!

Det bästa af allt var i alla fall, när han en dag täppte till truten på en norrmann, som gick omkring och hofverade sig och var uppkäftig. Det borde han haft medalj för, men det fick han inte förstås. I alla fall kände vi oss belåtna allihop, öfver att till och med utlångingar och utbölingar kunde få hvad de behöfde i vår socken.

Ser du, det låg en norrmann med en skuta nere i Strömsund och lastade trä. På den fanns det en styrman, som ansågs för ett vidunder af styrka. Kaptenen gick öfverallt och skrämd och skröt och sade, att den, som tog den karlen, skulle få både skutan och lasten och allt hvad han ägde med för rätten. För det skulle inte vara någon, som var född i går, som skulle lätta den, och värd att visas för pängar var han.

Nå, så träffade han en dag en sockenbo uppe i kyrkstan. Genast började han med sin gamla visa igen. Den andre tog det lugnt. Ack då, inte skulle han tro att folket i den här socknen var så klena heller! Dom var ju inte precis några jättar, men eftersom styrman var med, kunde han ju pröfva med den där gamla gubbstackarn, som kom där-borta. Och så pekade han på en liten hoptorkad figur, som kom och vankade efter vägen. Det var Fanspets förstås, men det visades inte de andra, och det blef deras olycka.

Styrman blef isken först. Trodde den andre, att han var så simpel, att han rörde vid gubbar och orkeslösa? Han hade väl någon hut i sig ändå! Nej, han ville inte missbruka sin styrka på krympingar och värlösa, men om de skaffade dit sockens starkaste karl, skulle det vara ett nöje att lägga honom. Ty stark var han. Och så tog kaptenen vid och vefvade upp den vanliga låten igen.

Nåja, vår sockenbo stod på sig, tills styrmannen blef riktigt arg. Han kunde ju ropa dit gubben, då så skulle han i all försiktighet demonstrera sina tag. Det blefve ju i alla fall bara på skoj.

Fanspets kom.

Hör du, gubbe lilla, sade styrmannen nonchalant, vill du ett tag med mig?

Nå, Gud bevare dej! svarade Fanspets.

Sockenbon tog sin man afside och talte några ord med honom.

Nå, vill du, upprepade styrmannen sin fråga.

— Ja, jag får väl'n ha då! Det var Fanspets vanliga svar, när han gick med på något.

Så barade de ihop. Men de kunno knappt börja, förrän Fanspets låg med ryggen mot marken.

— Nå, vill du, upprepade styrmannen sin fråga.

— Ja, jag får väl'n ha då! Det var Fanspets vanliga svar, när han gick med på något.

Så barade de ihop. Men de kunno knappt börja, förrän Fanspets låg med ryggen mot marken.

— Nå, vill du, upprepade styrmannen sin fråga.

— Ja, jag får väl'n ha då! Det var Fanspets vanliga svar, när han gick med på något.

Så barade de ihop. Men de kunno knappt börja, förrän Fanspets låg med ryggen mot marken.

— Nå, vill du, upprepade styrmannen sin fråga.

— Ja, jag får väl'n ha då! Det var Fanspets vanliga svar, när han gick med på något.

— Ser du! sade styrmannen triumferande.

— Ahja, lät gubben lugnt och reste sig. Jag ville bara pröfva dig först. Men ser du trädtoppen där borta?

Ja, det gjorde styrman, men han förstod inte. —

— Nå, pass på nu! Haka dig fast, om du inte vill slå ihjäl dig! Så ryckte han till — och vips, dinglade sjömannen uppe i trädtoppen.

Jag tillstår, att jag något förvånad såg på min sagesman. Jag hade ej väntat det slutet på historien.

— Jag tror ni drifver med mig, gubbe? sade jag fogligt.

Han såg mig mildt och trovärdigt rätt i ögonen. — Nej, nog är det sant, sade han. Men så kom det något i hans blick, som om han skämdes, och han fortsatte:

Ja, det vill säga, jag har hört den här historien af Jonas, mågen min, och han brukar skam till sågandes skarfa litet ibland.

Men i det här fallet tror jag nog, att han talat sant.

För ser du, det var annat folk för i världen. Håhå, ja! Nu är det ingen ruter i karlar. Men på ett sätt är det kanske bättre.

Dom super inte så mycket och leverer inte så vildt. För voro de som villdjur, så snart de fått sig en liter i kroppen, och då blef det kämpatag, så att skallar knackades in och armar och ben bräcktes som tånkstickor. Men sånt sker, Gud ske lof, inte numera!

Den gamle gubben nickade åt mig och stappade bort efter vägen.

PÅ EN ANNAN PLANET.

Det finnes en värld på en af lägen stjärna, där saker och ting icke tillgå som i vår värld.

I den världen fanns en man och en kvinna; de hade samma öfver och vandrade sida vid sida i långa tider, och voro vänner — och det är något som i vår värld.

Men det fanns någonting i den stjärn världen som icke finnes här. Där fanns en tät skog. Där triden stodo täta och sammanhängande vado tjockast och där sommarsolen aldrig sken in, där stodo en helgedom. Under nattid, då stjärnorna strålade och månen glänste på trädtopparna och allt var tyst, kunde den, som ensam smög sig dit och knäfall på trappan till stenaltaret, samt blottade sitt bröst och sårade det, så att blodet föll på altaret, få sin högsta önskan uppfylld.

Nu vandrade, som sagt, mannen och kvinnan tillsammans, och kvinnan önskade mannen allt godt. En natt, då månen sken, så att trädens blad glänste och halvfvers vågor skinnade som silfver, gick kvinnan ensam till skogen. Där var mörkt; månljuset föll endast sparsamt på de vissna löfven på marken vid hennes fötter, och grenarne voro sammanflätade öfver hennes huvud. Längre in blef det ännu mörkare — där belystes icke den minsta fläck af månskenet. Så kom hon fram till helgedomen.

Hon knäfall framför den och bad, men intet svar kom. Så blottade hon sitt bröst och sårade det med en skarpeggad sten, som låg bredvid. Bloddropparna sipprade långsamt ned på altaret, och en röst ropade:

— Hvad vill du?

Hon svarade:

— Det finnes en man, som jag håller kärare än allt. Jag önskar att den största lyckan må bli hans.

Hvad skulle det vara? frågade rösten.

— Det vet jag icke, svarade flickan, men det som är bäst för honom, önskar jag att han måtte få.

Din bön är hörd, sade rösten; han skall få det.

Då stod hon upp. Hon be-täckte sitt bröst och höll klädderna rätt samman med handen samt sprang ut ur skogen, så att de vissna löfven fladdrade kring hennes fötter. Ute i månskenet släktade en mild vind och sanden glittrade på stranden.

Hon sprang efter den mjuka sanden, men plötsligt stannade hon. Långt ute på vattnet syntes någonting, som rörde sig. Hon skuggade sina ögon, och tittade.

— Ser du! sade styrmannen triumferande.

— Ahja, lät gubben lugnt och reste sig. Jag ville bara pröfva dig först. Men ser du trädtoppen där borta?

Ja, det gjorde styrman, men han förstod inte. —

— Nå, pass på nu! Haka dig fast, om du inte vill slå ihjäl dig! Så ryckte han till — och vips, dinglade sjömannen uppe i trädtoppen.

Jag tillstår, att jag något förvånad såg på min sagesman. Jag hade ej väntat det slutet på historien.

— Jag tror ni drifver med mig, gubbe? sade jag fogligt.

Han såg mig mildt och trovärdigt rätt i ögonen. — Nej, nog är det sant, sade han. Men så kom det något i hans blick, som om han skämdes, och han fortsatte:

Ja, det vill säga, jag har hört den här historien af Jonas, mågen min, och han brukar skam till sågandes skarfa litet ibland.

Men i det här fallet tror jag nog, att han talat sant.

För ser du, det var annat folk för i världen. Håhå, ja! Nu är det ingen ruter i karlar. Men på ett sätt är det kanske bättre.

Dom super inte så mycket och leverer inte så vildt. För voro de som villdjur, så snart de fått sig en liter i kroppen, och då blef det kämpatag, så att skallar knackades in och armar och ben bräcktes som tånkstickor. Men sånt sker, Gud ske lof, inte numera!

Den gamle gubben nickade åt mig och stappade bort efter vägen.

PÅ EN ANNAN PLANET.

Det finnes en värld på en af lägen stjärna, där saker och ting icke tillgå som i vår värld.

I den världen fanns en man och en kvinna; de hade samma öfver och vandrade sida vid sida i långa tider, och voro vänner — och det är något som i vår värld.

Men det fanns någonting i den stjärn världen som icke finnes här. Där fanns en tät skog. Där triden stodo täta och sammanhängande vado tjockast och där sommarsolen aldrig sken in, där stodo en helgedom. Under nattid, då stjärnorna strålade och månen glänste på trädtopparna och allt var tyst, kunde den, som ensam smög sig dit och knäfall på trappan till stenaltaret, samt blottade sitt bröst och sårade det, så att blodet föll på altaret, få sin högsta önskan uppfylld.

Nu vandrade, som sagt, mannen och kvinnan tillsammans, och kvinnan önskade mannen allt godt. En natt, då månen sken, så att trädens blad glänste och halvfvers vågor skinnade som silfver, gick kvinnan ensam till skogen. Där var mörkt; månljuset föll endast sparsamt på de vissna löfven på marken vid hennes fötter, och grenarne voro sammanflätade öfver hennes huvud. Längre in blef det ännu mörkare — där belystes icke den minsta fläck af månskenet. Så kom hon fram till helgedomen.

Hon knäfall framför den och bad, men intet svar kom. Så blottade hon sitt bröst och sårade det med en skarpeggad sten, som låg bredvid. Bloddropparna sipprade långsamt ned på altaret, och en röst ropade:

— Hvad vill du?

Hon svarade:

— Det finnes en man, som jag håller kärare än allt. Jag önskar att den största lyckan må bli hans.

Hvad skulle det vara? frågade rösten.

— Det vet jag icke, svarade flickan, men det som är bäst för honom, önskar jag att han måtte få.

Din bön är hörd, sade rösten; han skall få det.

Då stod hon upp. Hon be-täckte sitt bröst och höll klädderna rätt samman med handen samt sprang ut ur skogen, så att de vissna löfven fladdrade kring hennes fötter. Ute i månskenet släktade en mild vind och sanden glittrade på stranden.

Hon sprang efter den mjuka sanden, men plötsligt stannade hon. Långt ute på vattnet syntes någonting, som rörde sig. Hon skuggade sina ögon, och tittade.

— Ser du! sade styrmannen triumferande.

— Ahja, lät gubben lugnt och reste sig. Jag ville bara pröfva dig först. Men ser du trädtoppen där borta?

Ja, det gjorde styrman, men han förstod inte. —

— Nå, pass på nu! Haka dig fast, om du inte vill slå ihjäl dig! Så ryckte han till — och vips, dinglade sjömannen uppe i trädtoppen.

Jag tillstår, att jag något förvånad såg på min sagesman. Jag hade ej väntat det slutet på historien.

— Jag tror ni drifver med mig, gubbe? sade jag fogligt.

Han såg mig mildt och trovärdigt rätt i ögonen. — Nej, nog är det sant, sade han. Men så kom det något i hans blick, som om han skämdes, och han fortsatte:

Ja, det vill säga, jag har hört den här historien af Jonas, mågen min, och han brukar skam till sågandes skarfa litet ibland.

Men i det här fallet tror jag nog, att han talat sant.

För ser du, det var annat folk för i världen. Håhå, ja! Nu är det ingen ruter i karlar. Men på ett sätt är det kanske bättre.

Dom super inte så mycket och leverer inte så vildt. För voro de som villdjur, så snart de fått sig en liter i kroppen, och då blef det kämpatag, så att skallar knackades in och armar och ben bräcktes som tånkstickor. Men sånt sker, Gud ske lof, inte numera!

Den gamle gubben nickade åt mig och stappade bort efter vägen.

PÅ EN ANNAN PLANET.

Det finnes en värld på en af lägen stjärna, där saker och ting icke tillgå som i vår värld.

I den världen fanns en man och en kvinna; de hade samma öfver och vandrade sida vid sida i långa tider, och voro vänner — och det är något som i vår värld.

Men det fanns någonting i den stjärn världen som icke finnes här. Där fanns en tät skog. Där triden stodo täta och sammanhängande vado tjockast och där sommarsolen aldrig sken in, där stodo en helgedom. Under nattid, då stjärnorna strålade och månen glänste på trädtopparna och allt var tyst, kunde den, som ensam smög sig dit och knäfall på trappan till stenaltaret, samt blottade sitt bröst och sårade det, så att blodet föll på altaret, få sin högsta önskan uppfylld.

Nu vandrade, som sagt, mannen och kvinnan tillsammans, och kvinnan önskade mannen allt godt. En natt, då månen sken, så att trädens blad glänste och halvfvers vågor skinnade som silfver, gick kvinnan ensam till skogen. Där var mörkt; månljuset föll endast sparsamt på de vissna löfven på marken vid hennes fötter, och grenarne voro sammanflätade öfver hennes huvud. Längre in blef det ännu mörkare — där belystes icke den minsta fläck af månskenet. Så kom hon fram till helgedomen.

Hon knäfall framför den och bad, men intet svar kom. Så blottade hon sitt bröst och sårade det med en skarpeggad sten, som låg bredvid. Bloddropparna sipprade långsamt ned på altaret, och en röst ropade:

— Hvad vill du?

Hon svarade:

— Det finnes en man, som jag håller kärare än allt. Jag önskar att den största lyckan må bli hans.

Hvad skulle det vara? frågade rösten.

— Det vet jag icke, svarade flickan, men det som är bäst för honom, önskar jag att han måtte få.

Din bön är hörd, sade rösten; han skall få det.

Då stod hon upp. Hon be-täckte sitt bröst och höll klädderna rätt samman med handen samt sprang ut ur skogen, så att de vissna löfven fladdrade kring hennes fötter. Ute i månskenet släktade en mild vind och sanden glittrade på stranden.

Hon sprang efter den mjuka sanden, men plötsligt stannade hon. Långt ute på vattnet syntes någonting, som rörde sig. Hon skuggade sina ögon, och tittade.

Ryt fra Danmark.

Risiker i en Landsby. Brynderslev. Sognegaard har vedtaget at anvende 13,000 Kr. til Klostering af Bøns Gader.

Lærer L. Maden, Gide, blev forleden overført af en løst Gæst. Maden, der var 70 Aar, døde en halv Time efter.

Ordret i Tøis. Den 9-årige Riels, det eneste af de 7 Børn, som undgik at falde om Efter for Warren Rielsen, vil nu blive anbragt paa et Børnehjem.

Død ved Telefonen. Forleden formiddag er en af Vejle Bys adre Borgere, Fogedher Th. Jørgensen hos Hofrættens Højst, pludselig afgaaet ved Døden. Afsked blev taget og talte med en Mand i Telefonen, da han pludselig faldt sammen og blev bevidstløs ved paa Gulvet. Døden indtraadte 5 Minutter efter.

Gæst dræbt af Væ. Sognefoged Steffenen i Aaby paa Værs havde for mig luftet fire Gæst ind i sin Gave, hvor han blottet andet havde flere Billeder staaende. Normodentlig er Gæstene fomme for nær til Væderne, for Børne er blevne vrede; man fandt nemlig alle fire Gæst liggende døde i Gæden. Børne havde juffet dem ihjel.

Også en Rækning. En mælare Schmiedmann i Hamburg har år 1783 til direktionen öfver den Hel. Andes hospital lemnat en Rækning af verkstillet arbejde. Rækningen lydde med ulesetende resp. antal Mk. sålunda:

1) Skapelsen förbättrad (n. b. derpå var icke mycket att göra.)

2) De tio budorden korrigerade.

3) Rövaren på korset, tillsatt en ny nåsa och gjort 9 st. nya fingrar.

4) Pontius Pilatus uppsatt, och stoffat hans mössa med nytt bräm.

5) Engelen Gabriel: förgyllt; begge vingarne.

6) Öfverstepestens piga 3 ggr bestruken och dess kinder med åkta cinoberrupmalad.

7) Apostelen Paulus, gjort nya fjädrar på hans tupp.

8) Maria Magdalena, gjort henne ett nytt bröst.

9) Himmelen i öster uppefjäd och gjort diverse nya stjärnor.

10) Gjort helvetet mera brinnande och på af djefvarne satt en ny svans.

11) Förstärkt kedjorna på en fördömd.

12) Upphängt alla herrar fattighuset i bästa ordning, den ene efter den andre.

Kapp-kapp-kapp. En herre skjutsades en gång af en pojke, som stammade i hög grad. När de åkt en liten bit från gästgivargården, utbrast skjutspojken:

— Kapp-kapp-kapp....

— Tyst, kommanderande herrn och pojken teg, men efter en stund började han ånyo:

— Kapp-kapp....

— Har du inte hört, att du ska tåga, rör den åkande herrn för-törnad.

Nu är pojken tyst, tills de äro färdiga att stiga ur, och då kommer det åndligen:

— Kapp-kapp-kapp....

MRS. G. E. ALLEN

en utbildad sjuksköterska säger "Jag har i min profession användt åtskilliga antiseptiska, men jag anser Paxtine Toilet Antiseptic för att vara de öfriga långt öfverlägset. Det är absolut nödvändigt för kvinnor. Jag själf kan icke undvara det, och jag rekommenderar det öfverallt."

Detta emedan Paxtine är en känd Boston likares obestridd bästa recept, användt i hans privata praktik i åratol mot de mest hårdnackade och katarriska fall slemhinorna på kroppens yttre delar, såsom vid dåliga ögon, då lig mun och svalg, näs- och underlivskatarr.

Som ett allmänt Toilet Antiseptic står Paxtine öfverlägset. När en kvinna en gång blir bekant med Paxtine, skall hon aldrig kunna undvara det. Har ni förskott? 80 cts i apoteken.

Skrif eller prof till The R. Paxton Co., Boston, Mass.

Den hvide Slavehandelen. En ung hvidsbarnstänad af god familj blev för år siden engagerad som ung Pige i Sjuet hos en hvidsbarnstänad i St. Petersborg. Engageringen stede efter et Aarslöfning i et hvidsbarnstänad. Den unge Dame rejste till St. Petersborg, hvor hun ved Landtigningen modtoges af en ældre verdigt udseende Dame, — og siden den Tid forjebder hvert Aar for den unge Pige. Hver i disse Dage er hun vendt hjem efter at have gjennemgaaet de utroligste lidelser. Til Dage efter sin Ankomst opdagede hun, at hun var indespærret i et Hængsels, men trods alle Anstrengelser loffedes det hende ifte at slippe fri. For fort Tid siden traf hun imidlertid en ung hvidsbarnstänad, der var paa Besøg i Petersborg, og ved hans Hjælp loffedes det hende at